

למה? כובע! \ מאת גיא זלוטניק

בבית הספר הקטן שלנו במושב, יש מרחבים ממש גדולים. שבילים עם ארוגות פורחות, עצים מוקפים בפסלים סביבתיים פרי יצירתם של הילדים, מגרש חול עם רשת כדורעף עייפה, שמאיימת לפול בכל רגע נתון ורק מחכה בשקיקה לאיזה זאטוט שיתלה עליה ובעזרת כובד משקלו יגאל אותה מייסוריה ואולם ספורט מהאסכולה הישנה, שביום טוב בשלהי חודש מאי השהיה בו מזכירה לי בגעגועים את הטוסטר אובן הישן של סבתא שלי.

בקצה בית הספר ישנו מגרש חול רחב ידיים, בצידו האחד עומד שער כדורגל במצב הרבה פחות טוב מאחיו התאום, זה שניצב מולו, לפחות הוא ניצב כשגבו אל השמש במשך מרבית שעות היום. זקני המושב, יודעים לספר בחיוך מהורהר, כי בימים אחרים עוד היה דשא ירוק בין שני השערים ואפילו מסלול ריצה הקיף את המדשאה.

היום, מדי פעם, ישנו איזה ילדון שנתקל בבליטת הבטון שפעם הייתה המסגרת של אותו מסלול ובטוח כי הנה הוא גילה את התגלית הארכיאולוגית של השנה. ובקצה, גדר עליה נחים להם שיחים, כאלו מהסוג שאף אחד לא מבין איך לכל הרוחות הם שורדים שם במשך מרבית ימי השנה.

אולי זה המקום לציין, כי את ריבוע הצל הקטן שהם יוצרים, אני משתדל לנצל עד כלות, בכל אחד מהימים הללו שבהם פשוט ישנה תחושה של חום בלתי נסבל...

"ילדים שבו בצורה מסודרת שם, בצל שליד הגדר!"

"אבל גיא, אין שם בצל הקטן הזה מספיק מקום לכולנו!"

"מה!? כבר!? הרי רק לפני עשרים דקות נכנסה שם חצי כיתה ב' ראשונה!"

נעים מאוד, אני גיא, מורה לחינוך גופני בשנת התמחות עם הרבה אמביציה ומזל גדול. למה מזל? כי אני מלמד באחד מבתי הספר הכי טובים בארץ, האנשים נהדרים, הילדים נפלאים, צוות המורים מפרגן וחברי, הכל נהדר, באמת... אבל כל כך חם!!!

יום בהיר אחד בסוף מאי, כשהרגשתי באוויר שאם הייתי שובר ביצה על האספלט, לא הייתי מספיק לרוץ ולחזור עם כמה מלפפונים חתוכים וכבר הייתה נשרפת לי החביתה, הגעתי למסקנה שכך אי אפשר להמשיך לעבוד.

בכל כיתה אליה נכנסתי, הודעתי חגיגית כי מעתה והלאה, על כולם להגיע לשיעורי החינוך הגופני מהיום ועד הצלצול האחרון, עם כובע על הראש ובקבוק מים.

כאשר הסברתי את ההחלטה לזאטוטים, לא יכולתי שלא להבחין בארשת הרצינות על פניהם הקטנים, מין הבעת פנים כזו ששידרה לי הבנה.

באותו יום, היה כל כך חם, שאפילו הציפורים והעננים בחרו להישאר בבית ובסופו של יום, גררתי את עצמי לחדר המורים עם הלשון בחוץ, עייף ומותש, אבל מרוצה.

יומיים לאחר מכן, הגעתי לבית הספר חמוש בכובע הפטרייה שלי מימי הצבא.

רוב גדול מאוד של תלמידים התייחס לדברים במלוא הרצינות, "זה עובד" חשבתי לעצמי מלא בסיפוק עצמי על הגדלת הראש המוצלחת.

כמובן שהיו כאלה ששכחו, או סתם לא הביאו, או הבטיחו שיביאו בשבוע הבא. מילא, אמרתי לעצמי, אני צריך להתייחס לאלה שזכרו להביא, לפנק אותם, לתת להם להבין שאני חושב שהם בחרו בחירה מוצלחת.

מיד בשיעור הראשון, עוד בכיתה, כשקראתי את רשימת הנוכחים בכתה א' שנייה, התחלתי לחלק "נקודות בונוס של גיא", לכל אלו שהגיעו עם כובעים, בשעה השנייה כבר הכרזתי בכתה א' ראשונה על "תחרות הכובע הצבעוני" של אותו היום ובכיתה ב' ראשונה, כבר בחרתי את הכובע המקורי של היום, בקיצור, שמחה וששון בכל שיעור, הילדים עם כובעים, השמש הקופחת נותרה מבוישת במרכז השמיים, ממש קלקלתי לה את היום.

הפתרון שמצאתי לבעיית החום הלך והתעצם משבוע לשבוע. עד סוף השבוע הראשון של יוני, בכל כיתה הייתה כמות כזו של כובעים מכל הסוגים, אפילו הכובע המשוגע היה משתגע. במקביל, דאגתי להרצות לעוללים היקרים שלי על משמעות החשיפה הממושכת לשמש, חשיבותה של שתייה מרובה, סממנים להתייבשות, בקיצור...מתמחה למופת, הכובע שלי כבר הפך קטן מדי מרוב שהגדלתי ראש בנושא.

ערב אחד, בעודי שרוע על הספה בסלון, תוך שאני משגע את הטלוויזיה שלי עם השלט (מה לעשות, אין מה לראות באף ערוץ בימי רביעי, זה מין יום כזה אתם יודעים) מצלצל הסלולרי שלי. מצידו השני של הקו, מורתי המלווה, חברה יקרה ואשת מקצוע נדירה בתחומה, מבשרת לי על סוג של בעיה שנוצרה בעקבות פרויקט הכובעים שלי.

"מה הבעיה?" אני שואל.

"מור מכתה א' שנייה" היא עונה לי. הוא סיפר להורים בבית שאמרת שאתה דורש כובע בשיעורים שלך ומי שלא חובש כובע, יאבד נקודות מהציון בתעודה.

זה אולי השלב לשתף אתכם קוראים יקרים, במעט מידע על הילדון המדובר. מור הוא ילד, איך לומר מבלי להעליב, מעט "נעבך".

הוא סובל מטונוס שרירים נמוך, תמיד כפוף לפנים, המכנסיים מתוחות עד הקצה ונפגשות באופן קבוע עם תחתית הסנטר, הנעליים הגדולות ממידותיו נשארות מיותמות מדי פעם כאשר הוא דוהר לפנים ומותיר אותן מאחור, הוא מגושם וגמלוני, לא מורגש בכיתה אבל בולט מאוד בהופעתו החיצונית התימהונית.

"מה?!" עניתי בתדהמה וחצי, משועשע מהמחשבה, תוך כדי ניסיון להבין מה המשמעות שמאחורי השיחה.

"כן, אבא שלו ממש השתגע מעצבים, הוא אמר למנהלת שהוא מתכוון להתלונן עליך באוזני המפקחת, לכתוב מכתב לשרת החינוך, ללכת עם זה עד הסוף".

הורה- תן גיבוי למורה, חשבתי לעצמי, (מחייך קצת פחות הפעם).

חמש דקות לאחר השיחה הזו, עוד שיחה, הפעם סגנית המנהלת... "כן, כן שמעתי", אני אומר לה.

פגישה עם אביו של מור נקבעה על ידי המנהלת והוא נענה בשמחה, תוך שהוא מוסיף כי יגיע עם אשתו לפגישה.

ואני, מייחל כבר ליום שיגיע, תוך שאני מנסה לצפות את הטיעונים לכעסם של זוג הורים שרוצים לבלות עלי את זעמם, משום שאני דואג לבריאותו של הגוזל המתוק שלהם. ביום הפגישה, לא קרה שום דבר יוצא דופן.

אביו של מור הגיע לבדו, חיך, אני חייכתי, המנהלת חייכה וכולנו ישבנו מחייכים במשרדה. האב, איש מקצוע מכובד בישוב, שטח את טענותיו, אני ישבתי והקשבתי קשב מלא, מנסה למצוא משהו צודק בדבריו (ללא הצלחה), ממתין לתורי, אבל...מחייך.

המנהלת אמרה את דבריה ולאחר מכן אני גוללתי את ה'אני מאמין' המקצועי שלי, כמובן שהעמדת את ההורה היקר על טעותו לגבי הורדת הצינור, דבר שלא היה מעולם, אבל ילדים לפעמים מוציאים דברים מהקשרם, אתם בטח מכירים את זה...

בשלב השני של דבריי מצאתי את עצמי משבח את מור, כאילו מדובר על הספורטאי אשר עתיד לשאת את דגל המשלחת הישראלית בטקס הפתיחה של המשחקים האולימפיים בשנת 2020 ואני זה שישלם אותו לשם.

השיחה הסתיימה לאחר רבע שעה, לא נרשמו אירועים מיוחדים מלבד פועלה של המנהלת, אשר בעדינות סייעה לי להעמיד את אביו של מור במקומו.

נפרדתי מאביו של מור בלחיצת יד לבבית ופניתי לכתה א' שנייה.

כאשר נכנסתי אל הכיתה, המחזה שנגלה לעיניי הותיר אותי פעור פה.

במרכז החדר, עומד מור, מוקף בילדים צוהלים, אוחז בידיו שקית אשפה גדולה ובה למעלה מעשרים כובעים, תוך שהוא מחלק אותם לכל ילדי הכיתה.

"אהלן גיא! תראה כמה כובעים הבאתי!" קרא לעברי בסיפוק ובנימה מנצחת.

"יופי חמוד, היום אתה מקבל המון נקודות בונוס" עניתי בחיך...

הילדים הם הראי של הוריהם, אמר פעם אדם חכם אחד. באותו יום שרבי בחודש יוני, מצאתי את עצמי עומד משתאה, מול כיתה מוצפת בכובעים, שהביא ילד אחד, אשר נשלח לבית הספר ובידיו שקית מלאה בסרקזם מעשה ידי אבא להתפאר.

למה? שאלתי את עצמי...כובע! עניתי באותה נשימה וחייכתי.

הערה: שמו של הילד שונה מפאת צנעת הפרט.